

«Για να μη σου αρέσει το Χόλλυγουντ,
πρέπει να είσαι τρελός ή ξεμέθυστος».

Ρέυμοντ Τσάντλερ

2011

ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ είχα λιγότερο άγχος, σκέφτεται η Μελίνα καθώς μπαίνει στην αίθουσα των εξετάσεων. Η αίθουσα έχει επτά γραφεία –όχι θρανία, γραφεία κανονικά, λες και οι υποψήφιοι είναι ήδη στελέχη της εταιρείας–, μαζί με μερικά έπιπλα ακόμα, που μοιάζουν να κοστίζουν όσο όλα τα σπίτια της γειτονιάς της. Και ένα παράθυρο, με ατέλειωτη θέα στο πέλαγος.

Η Μελίνα θυμάται τα χρόνια που κατέβαινε σε πορείες, ως φοιτήτρια, και φώναζε ενάντια στις πολυεθνικές που κατέστρεφαν τις ζωές των απλών ανθρώπων για το χρήμα. Σκέφτεται πόσο ξένος τής φαίνεται εκείνος ο εαυτός της, πόσα καθοίκια μάνατζερ –ο Θεός να τους κάνει– έχει γνωρίσει, που έπιναν το αίμα των υπαλλήλων τους σε μικρές, τάχα μου οικογενειακές εταιρείες, πόσες ήττες έχει φάει από αυτά τα καθοίκια, πόσο πολύ θέλει αυτή τη δουλειά στη διαφημιστική Max Hammond & Star, για την οποία μόνο διθύραμβοι ακούγονται στην αγορά. Και πόσο θα ήθελε να βρίσκεται μόνη της σε αυτή την αίθουσα, χωρίς τα άλλα γραφεία, να είναι η αίθουσα αυτή του πέμπτου ορόφου το γραφείο της στη Βούλα, κι εκείνη να έχει απλωμένα τα πόδια στο τραπέζι συνεδριάσεων και να κοιτάζει τη θάλασσα.

Προς το παρόν είναι άνεργη, άφραγκη, αγχωμένη, και οι έξι συνυποψήφιοί της, πέντε άντρες και μία γυναίκα, όλοι στην ηλικία της, λίγο πάνω ή λίγο κάτω από τα τριάντα, δείχνουν ψύχραιμοι και αποφασισμένοι.

Ας κοιτάξω λίγο ακόμα τη θάλασσα από δω ψηλά, γιατί δεν θα ξαναέχω την ευκαιρία, σκέφτεται η Μελίνα.

Κάνει λάθος.

Ο ΤΟΝΥ ΘΥΜΑΤΑΙ τον εαυτό του στα δέκα, να λέει στη γιαγιά του που τον μεγάλωνε «πόπο, το 2010 θα είμαι είκοσι εννιά χρονών» και να του φαίνεται επιστημονική φαντασία. Τώρα, που κλείνει τα τριάντα, του φαίνεται επιστημονική φαντασία το γεγονός ότι κάποτε ήταν τόσο μικρός.

Θα μπορούσε σήμερα να μη βρίσκεται στη δουλειά –η πολιτική της Max Hammond & Star είναι να δίνει off στους εργαζόμενους την ημέρα των γενεθλίων τους–, αλλά κανένα μέρος δεν γεμίζει τον Τόνυ όσο η δουλειά του. Μοναχοπαίδι, ο πατέρας του άγνωστος, η μάνα του δεν θέλει να τον ξέρει λόγω των σεξουαλικών του επιλογών –εκτός από τη μάνα σου κανείς δεν σε θυμάται, ναι καλά, το τραγουδάει μερικές φορές μόνος του και γελάει, όταν δεν κλαίει– και όλοι οι φίλοι του είναι μέσα από το γραφείο. Ευτυχώς έχει αρκετούς, που τον αποδέχονται και τον γουστάρουν όπως είναι. Εκτός από τους φίλους του, στο γραφείο έχει και ένα αφεντικό, τον Άλεξ, που ο Τόνυ ακόμα δεν πιστεύει ότι βρέθηκε στον δρόμο του και του έδωσε την ευκαιρία να δουλέψει μαζί του, να καταλάβει από απόσταση αναπνοής τι σημαίνει ιδιοφυΐα και μεγαλείο.

«Η δουλειά μου είναι το σπίτι μου, κι εγώ είμαι σπιτόγατος» συνηθίζει να λέει.

Ο Τόνυ μπαίνει στην αίθουσα με τους υποψήφιους, κρατώντας τον φάκελο με τις κόλλες χαρτιού και τις ερωτήσεις. Ξέρει πως ο Άλεξ βρίσκεται σ' ένα διπλανό γραφείο και παρατηρεί τα πάντα, μέσα από ένα τζάμι μονής κατεύθυνσης. Οι υποψήφιοι είναι τόσο φαρωμένοι ώστε προσπαθούν υπερβολικά να μη μοιάζουν φαρωμένοι. Μόλις μπαίνει, επικρατεί στην αίθουσα άκρα σιωπή.

«Καλημέρα, γλυκιές μου και γλυκείς μου, πολύ χαιρόμαστε που σας έχουμε εδώ. Καφεδάκι, γλυκάκι, σας τράταραμε;» τους ρωτάει.

Τους ακούει να μουρμουρίζουν καταφατικά, και προχωράει, έτσι κι αλλιώς αυτές οι ερωτήσεις πάντα ρητορικές είναι, δεν πρόκειται κάποιος να δει τον φάκελο με τα θέματα μπροστά του και να πει κάτσε να πάω να τσιμπήσω κάτι ακόμα. Τον δεύτερο καφέ, βέβαια, αρκετοί από τους υποψήφιους μάλλον θα τον χρειάζονταν – η ώρα είναι επτά το πρωί, η ώρα που ο Άλεξ βάζει πάντα τις εξετάσεις για τους καινούριους, διότι πολύ απλά «όποιος δεν ενδιαφέρεται να σηκωθεί στις πέντε για να πετάει σπίθες στις επτά δεν μου κάνει», όπως είχε εξηγήσει στον Τόνυ.

«Σίγουρα ξέρετε όλοι ότι η θέση είναι μία, οπότε ψάχνουμε για τον καλύτερο από τους καλύτερους. Εσείς οι επτά ξεχωρίσατε στους δύο πρώτους γύρους, ανάμεσα στις οκτακόσιες πενήντα τρεις αιτήσεις που λάβαμε, και τώρα ήρθε η ώρα για να βρεθεί ο ένας. Εγώ ονομάζομαι...»

«Τόνυ!» λέει ένας από τους υποψήφιους.

Ο ωραιότερος απ' όλους τους υποψήφιους. Ο Τόνυ του ρίχνει ένα βλέμμα που μπορεί να είναι και λίγο πιο εύθυμο απ' ό,τι πρέπει – αλλά ποτέ δεν τα πήγε πολύ καλά με τα πρέπει.

«Είναι δύσκολο να είσαι διάσημος τελικά, σε αναγνωρίζουν παντού» λέει.

Οι υποψήφιοι γελάνε δυνατά. Ο ωραίος λίγο δυνατότερα. Ο Τόνυ σκέφτεται πως ίσως αξίζει να φροντίσει να βρεθεί τυχαία πρόσωπο με πρόσωπο με τον ωραίο στο τέλος της εξέτασης, και σοβαρεύει, για να δείξει στους υποψήφιους ότι είναι ώρα να σταματήσουν τα γέλια.

«Λοιπόν, μπορεί να ξεχωρίσατε, αλλά αυτό δεν φτάνει για τη Max Hammond & Star. Εμείς εδώ γυρεύουμε ένα πραγματικό αστέρι, κι αυτό το αστέρι θα μας το αποκαλύψει το σημερινό τεστ. Οι ερωτήσεις...»

Ο Τόνυ σταματάει την πρότασή του στη μέση, γιατί βλέπει τον Άλεξ να μπαίνει στην αίθουσα. Θα σταματούσε ούτως ή άλλως από σεβασμό, αλλά σταματάει και από έρωτα. Έρωτα κανονικό, όχι λαγνεία, όπως για τον ωραίο υποψήφιο. Ο Άλεξ, δυστυχώς για τον Τόνυ απολύτως ετεροφυλόφιλος, είναι, όπως πάντα, στις ομορφιές του. Μπλε-μαύρο σακάκι, γαλάζιο τίσερτ από μέσα, λευκό παντελόνι που συνδυάζει με τον μοναδικό τρόπο του Άλεξ το χίπστερ και το ακραιφνώς κλασικό ντύσιμο. Το κατάμαυρο, σε βαθμό που μοιάζει βαμμένο, μαλλί του δημιουργεί αντίθεση με τα πράσινα μάτια του, που σαρώνουν τον χώρο ενώ ο ίδιος παραμένει ανέκφραστος. Κοντεύει τα σαράντα πέντε, αλλά μοιάζει δέκα χρόνια μικρότερος όταν είναι ξυρισμένος

κόντρα, όπως σήμερα. Ο Τόνυ είχε τολμήσει μια μέρα, ύστερα από τέσσερα χρόνια συνεργασίας μαζί του, να σχολιάσει τα γονίδια του αφεντικού του, με το φυλλοκάρδι του να τρέμει – δεν ήθελε με τίποτα να καταλάβει ο Άλεξ πώς νιώθει γι’ αυτόν.

«Ναι, αυτό το πήρα από τον πατέρα μου, κι εκείνος φαινόταν πάντα πολύ μικρότερος. Μου άφησε και κάτι καλό, ο μπάσταρδος» του είχε πει ο Άλεξ και ο Τόνυ δεν ήξερε από πού να φύγει, δεν ήθελε να αναστατώσει τον Άλεξ – αν και ο Άλεξ δεν έμοιαζε καθόλου αναστατωμένος, παρέμενε όσο κουλ ήταν πάντοτε, σαν να συζητούσε κάτι ασήμαντο.

«Συγγνώμη, δεν ήθελα...» είχε ψελλίσει ο Τόνυ.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Αντώνη, εσύ είσαι δικός μου άνθρωπος» του είχε πει ο Άλεξ και ο Τόνυ, που δεν είχε κοντύνει ακόμα τότε το όνομά του, είχε νιώσει ξαφνικά πιο ψηλός. «Εξάλλου, η σχέση με τον πατέρα μου δεν ήταν προβληματική – με μισούσε και τον μισούσα και ξέραμε και οι δύο πώς νιώθαμε, ήταν ισορροπημένα τα πράγματα. Τα προβλήματα εμφανίζονται όταν υπάρχουν ανομοιόμορφα συναισθήματα μεταξύ των ανθρώπων» είχε συμπληρώσει ο Άλεξ, και ο Τόνυ κατάλαβε πολύ καλά τι εννοούσε, γιατί αυτό ακριβώς ήταν το πρόβλημα στη δική του οικογένεια, το ανομοιόμορφο συναίσθημα ανάμεσα σ’ αυτόν και τη μάνα του. Εκείνη τον απεχθανόταν, κι αυτός, για κάποιον λόγο, την αγαπούσε ακόμα και επιζητούσε την αποδοχή της.

* * *